

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 22093/2022
19.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Илић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Граовац, адвокат из ... и ВВ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 492/22 од 08.06.2022. године, у седници већа одржаној 19.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 492/22 од 08.06.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 492/22 од 08.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П 300/20 од 26.10.2021. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани су тужени да као солидарни дужници тужиљи по основу заједничког стицања покретних ствари исплате 1/7 вредности покретних ствари ближе наведених у овом ставу изреке у појединачно наведеним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Другим ставом изреке, преко досуђеног, односно за новчане износе који представљају разлику од тражених износа (1/5 вредности) до признате вредности на покретним стварима, са законском затезном каматом од 04.10.2018. године до исплате и за износ законске затезне камате на досуђене износе у изреци пресуде од 04.10.2018. године до 26.10.2021. године, тужбени захтев је одбијен као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезани су тужени да тужиљи на име трошкова поступка солидарно исплате износ од 904.240,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 492/22 од 08.06.2022. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог ББ и у односу на овог туженог првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени ББ је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној,

на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда у истим или сличним чињеничним и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана и правних питања у интересу равноправности грађана. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се ревизијским наводима оспорава оцена доказа, а сходно томе и утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Из изнетих разлога применом члана 404. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 28.05.2013. године, а вредност предмета спора побијеног дела је 922.631,00 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**